

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.877 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2008 genomen in uitvoering van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYASSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit, doch etnisch Ingoush te zijn.

Op 9 september 2008 verklaart verzoekster sinds 28 augustus 2008 in België te verblijven.

Verzoekster is in het bezit van een paspoort van de Russische Federatie.

Aan verzoekster wordt een aankomstverklaring afgeleverd geldig tot 25 november 2008.

Op 16 december 2008 wordt aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in uitvoering van de beslissing van 25 november 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid, ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

“(…)

Art.7, al.1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; Regelmatig verblijf verstreken sedert 25/11/2008.

Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden, aangezien er geen uittreksel is uit de akte van aangifte van huwelijk.

“(…)”

Op 29 december 2008 doet verzoekster een aangifte van huwelijk.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 7, 1-2 en verder van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekster voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij het artikel 7 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt alsook een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer zonder afdoende motivering in verband met de persoonlijke situatie van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Verzoekster is van mening dat enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing.

Verzoekster stelt dat zij van Ingousetische origine is en wenst te huwen met haar man die erkend is als vluchteling, dat het geen betoog behoeft dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster zet uiteen dat het recht op leven uit artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, maar bovendien, samen met het verbod van foltering uit artikel 3 van het EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen, beschermt. Verzoekster verwijst enkel in referentie naar een arrest McCamil/Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Verzoekster vervolgt dat hoewel de verdragsluitende staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het EVRM noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, in

principe moet worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Verzoekster is van mening dat het niet anders is wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet kunnen in aanmerkingen genomen worden. Verzoekster meent dan ook dat de bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie). Zij vervolgt dat de uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang zij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen. Verzoekster verwijst enkel in referentie naar een arrest Ahmed/Oostenrijk van het EHRM.

Verzoekster voert ook nog aan dat haar vrees voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten, waaruit ze vervolgens verschillende paragrafen citeert.

Vervolgens stelt verzoekster dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag dienen te liggen. Verzoekster poneert dat het huwelijk beschermd is door artikel 8 van het EVRM en dat het huwelijk aangevraagd is en in onderzoek is. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, stelt verzoekster dat geenszins gemotiveerd wordt waarom het huwelijksverzoek niet dient te worden afgewacht. Verzoekster voert aan dat de aanvraag immers gekend was bij de verwerende partij nog voor de bevelen gegeven werden. Dat het geven van deze bevelen derhalve niet zorgvuldig is geschied, in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid. Verzoekster geeft aan zich dan ook niet te kunnen verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing, dat deze contradictorisch is met de aanvraag tot huwelijk, de verwerende partij wel bekend. Verzoekster meent dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout beging door de persoonlijke situatie van verzoekster, die wenst te huwen en beschermd is door de Omzendbrief, niet te onderzoeken en dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Concluderend stelt verzoekster dat een verwijderingsmaatregel slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot huwelijk en niet ervoor.

In de repliekmemoirie voert verzoekster nog aan dat zij onverwijderbaar is gelet op de bescherming van het huwelijk door de Omzendbrief, dat zij bang is uitgewezen te worden, dat het haar recht op huwelijk en gezinsleven zou schenden als ook dat zij etnisch Ingoush is en zij zich niet kan begeven naar Moskou.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 opgenomen uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoekster aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen is.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, 1ste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster haar regelmatig verblijf is verstreken sedert 25 november 2008. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven om het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aankomstverklaring had geldig tot 25 november 2008. Verzoekster verblijft aldus sedert 25 november 2008 illegaal op het grondgebied. Verzoekster betwist dit gegeven overigens niet. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, te nemen.

Waar verzoeker aldus van mening is dat geenszins gemotiveerd wordt waarom het huwelijksverzoek niet dient afgewacht te worden en dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout beging door haar persoonlijke situatie niet te onderzoeken, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet diende te motiveren waarom het huwelijksverzoek niet afgewacht werd nu het determinerende motief, namelijk het feit dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn en dat haar regelmatig verblijf verstreken is sedert 25 november 2008, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Bovendien dateert de huwelijksaangifte van na het bestreden bevel. Verzoekster gaat er aan voorbij dat haar recht om in het huwelijk te treden haar niet vrijstelt van de verplichting om te beschikken over geldige binnenkomstdocumenten, zoals vooropgesteld in het artikel 2, 2° van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2006, nr. 166.189). Het voornemen om in het huwelijk te treden verleent de vreemdeling geen verblijfsrecht. Aldus wordt noch een schending van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet noch een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster aangaande de wens te huwen nog verwijst naar *'de omzendbrief'* zonder te preciseren om welke omzendbrief het hier gaat, wijst de Raad erop dat het hem niet toekomt om uit die uiteenzetting af te leiden welke omzendbrief verzoekster nu precies beoogd.

Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient vooreerst vastgesteld te worden dat verzoekster nalaat aan te geven waarom zij van oordeel is dat artikel 8 van het EVRM geschonden is. Zij mag het niet aan de Raad overlaten om uit alle gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift van verzoekster te distilleren waaruit de schending van artikel 8 van het EVRM precies bestaat. Het middel zoals het is uiteengezet door verzoekster is te vaag om een schending van artikel 8 van het EVRM af te leiden.

Bovendien stelt verzoekster dat het huwelijk beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM, wat geenzins zo is. Artikel 8 van het EVRM beschermt het gezins- en privéleven. Artikel 12 van het EVRM daarentegen beschermt het huwelijk.

Verder wijst de Raad op wat volgt: uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat haar regelmatig verblijf is verstreken en dat de minister aldus gerechtigd is om haar een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten te betekenen overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het voornemen om in het huwelijk te treden stelt verzoekster niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatig verblijf in België. Verzoekster kan nog altijd via de geëigende procedure verblijfsrecht verkrijgen wanneer zij aan de voorwaarden voldoet. De verplichting om terug te keren is immers van tijdelijke aard en betekent hoegenaamd geen breuk van de relatie. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

In zoverre verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM inroept, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977, RvS 25 juni 2003, nr. 120.961, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot de stelling dat de uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang zij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, zonder deze te staven met concrete elementen. Ook de loutere verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending is van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd met betrekking tot aangevoerde

schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster betwist de motieven van het bestreden bevel overigens niet.

Waar verzoekster enkel in referte nog verwijst naar arresten van het EHRM, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het refereren naar arresten zonder aan te tonen dat haar situatie gelijklopend is met deze uit de vernoemde zaak of dat in genoemde zaak een gelijkaardige beslissing getroffen werd als de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster de schending van artikel 2 van het EVRM en de schending van de rechten van verdediging aanvoert, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

Waar verzoekster nog stelt dat zij wenst te huwen met een erkend vluchteling met verblijf in België, dient de Raad op te merken dat deze intentie van verzoekster geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Teneinde haar wens in vervulling te laten gaan dient verzoekster, zoals reeds uiteengezet, hiervoor de geëigende administratieve procedure te volgen.

Waar verzoekster in haar repliekmemoirie nog aanvoert dat zij onverwijderbaar is en bang is uitgewezen te worden en zij zich als etnisch Ingoush niet kan begeven naar Moskou, wijst de Raad erop dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen die overigens geen afbreuk kunnen doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster in haar repliekmemoirie aanvoert dat zij een machtiging tot verblijf heeft aangevraagd, merkt de Raad op dat verzoekster dit geenszins aantoont en dat zulks evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.